

дующій примѣръ. Возбранено ни е наприим. да производимъ болѣзнь другому челоуѣку по какъвъ да е начинъ, а законъ-тъ говори: *който отъ глупо закачанье, или отъ невнимательность достойнъ за наказаніе, или отъ гнѣвъ и отъ злобъ производи болѣзнь другому, той пакъ съ болѣзнь да ся наказва.* По тойзи законъ, кой удари другого щѣтъ го ударять, кой убіе другого щѣтъ го убіѣтъ. Чинивися, дѣца, че бы было поѣобръ, ако не быхме имали законы? Нека видимъ.

Помнишь ли, любезный мой Михаиле (Михаилъ ся выкаше шестогодишный сынъ Теофиловъ), кога искаше да ты удари онова голѣмо момче, кога предъ нѣколко дни отводяше ты самъ въ училището? Какъ станѣ това? Кажи ми.

«Помнѣ, азъ му ничто не створихъ, а то ся спустнѣ на мене и искаше да ми земе ябълкы-ты, които ми бѣ дала сестра ми. Азъ му рекохъ да ся махне и да мя остави, зачтото ябълкы-ты си сѣ мои, а то щяше да мя удари, ако му не дадохъ ябълкы.»

— Не можяше ли да му ся опрешъ, мой Михаиле?

— «Ха! да му ся опрѣ! То е толкова повысоко и посилно отъ мене.»

— Па какъ направи ты, та ты остави неврѣдима?

— «А! като вдигнѣ да мя удари, рекохъ му: бій мя, па азъ щѣ кажѣ на учителя, та ще и той да ты побіе. Тогава мя остави и не ми зема ябълкы-ты.»